

UZASADNIENIE

D. Z. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Mysłowicach z dnia 17 czerwca 2014 r., w sprawie o sygn. akt II K 288/14, za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, każda po 10 zł., nadto orzeczono środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł. oraz w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, skazany uścił karę grzywny i świadczenie pieniężne, środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych został wykonany, postanowieniem z dnia 31 maja 2017 r., w sprawie o sygn. akt VI Ko 789/17 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności i skrócono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności o 50 dni odpowiadających liczbie uiszczonych stawek dziennych grzywny,

II. Sądu Rejonowego w Masłowicach z dnia 24 lipca 2014 r., w sprawie o sygn. akt II K 368/14, za przestępstwo z art. 229 § 1 i 3 kk, wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 25 stawek dziennych, każda po 20 zł., zaliczono skazanemu na poczet kary grzywny okres zatrzymania w sprawie od dnia 22 maja 2014 r. do dnia 23 maja 2014 r., skazany uścił karę grzywny, nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności,

III. Sądu Rejonowego w Mysłowicach z dnia 23 stycznia 2015 r., w sprawie o sygn. akt II K 962/14, za przestępstwo z art. 244 kk, wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych, każda po 10 zł., postanowieniem z dnia 26 stycznia 2017 r. zamieniono skazanemu pozostałą do wykonania karę grzywny na zastępczą karę pracy społecznie użytecznej w wymiarze 7 miesięcy, postanowieniem z dnia 23 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w Mysłowicach w sprawie o sygn. akt VI Ko 776/17, zarządził wobec skazanego wykonanie kary pozbawienia wolności i skrócił tą karę o liczbę uiszczonych stawek dziennych grzywny, tj. o 120 dni,

IV. Sądu Rejonowego Katowice – Zachód w Katowicach, z dnia 29 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt VIII K 761/12, za przestępstwo z art. 198 kk, wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz orzeczono środek karny w postaci zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej w kwocie 7 000 zł., nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności,

V. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 14 października 2016r., w sprawie o sygn. akt II K 177/16, za przestępstwo z art. 158 § 1 kk, na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono także środek kompensacyjny w postaci nawiązek płatnych na rzecz pokrzywdzonych w kwocie po 200 zł., wyrokiem z dnia 24 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb., w sprawie o sygn. akt IV Ka 748/16 utrzymał w mocy zaskarżony apelacją wyrok, postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Radomsku nie odroczył skazanemu wykonania kary pozbawienia wolności, postanowienie to zaskarżył zażaleniem obrońca skazanego i Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. w sprawie o sygn. akt IV Kzw 352/17, z dnia 21 czerwca 2017 r., utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem łącznym z dnia 18 września 2018 roku w sprawie II K 447/18:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk i art. 89 § 1b kk w zw. z art. 568a § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego D. Z. za zbiegające się przestępstwa, a orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I, III – V części wstępnej wyroku łącznego, połączył i wymierzył mu karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 71 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skrócił skazanemu orzeczone w punkcie 1 (pierwszym) części dyspozytywnej wyroku łącznego karę łączną pozbawienia wolności o 50 (pięćdziesiąt) dni odpowiadających

uiszczonym 50 (pięćdziesiąt) stawkom dziennym grzywny orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Mysłowicach o sygn. akt II K 288/14 oraz o 120 (sto dwadzieścia) dni odpowiadających uiszczonej 120 (sto dwadzieścia) stawkom dziennym grzywny orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Mysłowicach o sygn. akt II K 962/14,

3. ustalił, że w pozostałym zakresie wyroki opisane w punktach I, III – V części wstępnej wyroku łącznego podlegają odrębnemu wykonaniu;
4. na podstawie art. 572 kpk umarzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do prawomocnego wyroku opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku łącznego;
5. zwolnił skazanego od kosztów sądowych ustalając, iż poniesie je w całości Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez obrońcę skazanego (z wyboru) i na jego korzyść.

Apelacja wywiedziona z treści art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzuciła orzeczeniu rażącą surowość kary łącznej, wynikającą z nadania nadmiernego znaczenia uprzedniej karalności skazanego i niezastosowania przy łączeniu kar zasady pełnej absorpcji. Apelant wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i obniżenie orzeczonej kary łącznej.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 8 stycznia 2018 roku:

- obrońca skazanego popierał apelację i wnioski w niej zawarte, wnosił o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu (działał z wyboru),
- prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji obrońcy skazanego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego D. Z. jest bezzasadna.

W ocenie Sądu odwoławczego orzekanie przez Sąd I instancji w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawie D. Z. było prawidłowe. Także wymiar ostatecznie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności należyście uwzględnia dyrektywy wymiaru kary, o jakich mowa w art. 85 a kk.

Sąd Rejonowy wydając wyrok łączny prawidłowo orzekał w oparciu o przepisy obowiązujące w tym zakresie od dnia 1 lipca 2015 roku. Wynika to wprost z treści wyroku, gdzie Sąd ten odwołał się do regulacji art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396). Procedując w oparciu o aktualnie obowiązujące zasady wydawania wyroków łącznych prawidłowo stwierdził, iż ewentualnemu połączeniu podlegają wyroki opisane w punktach I oraz od III do V części wstępnej w zakresie kar pozbawienia wolności. Słusznie też uznał, że orzeczona kara łączna winna zostać adekwatnie skrócona w związku z wykonaniem kary grzywny w sprawach II K 288/14 oraz II K 962/14 Sądu Rejonowego w Mysłowicach i zastosował właściwy „przelicznik” w oparciu o treść art. 71 § 2 kk. Prawidłowo przywołał także przyczyny braku możliwości połączenia wyroku opisanego w pkt II części wstępnej wyroku łącznego zgodnie z treścią art. 572 k.p.k. (dostatecznie czytelnie wskazano, iż chodzi o skazanie wymienione w punkcie II części wstępnej wyroku, choć nieprawidłowo użyto tu sformułowania o „ punktach” w liczbie mnogiej, analiza wyroku potwierdza, iż jest jeden tylko takowy punkt II części wstępnej).

Sąd Rejonowy czynił ustalenia w sprawie na podstawie wiarygodnego i niekwestionowanego materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy.

Za bezpodstawne uznać należy zastrzeżenia skarżącego, co do wymiaru orzeczonej zaskarżonym wyrokiem kary łącznej pozbawienia wolności. Sąd I instancji należyście wyważył przesłanki z art. 85 a kk. Chybiony więc okazał się podniesiony w apelacji zarzut związany z rażącą niewspółmiernością orzeczonej kary łącznej i z brakiem zastosowania zasady pełnej absorpcji przy łączeniu kar jednostkowych. Sąd Rejonowy słusznie bowiem zastosował przy wymiarze

orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zasadę mieszaną (zwaną zasadą asperacji), a przyjęte stanowisko należyście i przekonująco uzasadnił.

Kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien opierać się na dyrektywach określonych w art. 85a kk, jednakże wspartych na dyrektywach pomocniczych, tak aby możliwa stała się odpowiedź na pytanie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie - w imię racjonalizacji karan, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem.

Jak słusznie wskazał Sąd meriti w niniejszej sprawie, brak takich przesłanek w odniesieniu do postulowanej przez obronę zasady pełnej absorpcji. Nie jest nią, ani dotychczasowa linia życiowa skazanego, ani relacje pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Wymiar kary łącznej orzeczonej w oparciu o zasadę absorpcji, to przypadek wymagający wyjątkowo korzystnych i łagodzących okoliczności po stronie sprawcy. Przy wymierzaniu kary łącznej, zastosowanie zasady pełnej absorpcji, nie jest też żadnym obowiązkiem sądu orzekającego, czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Jest przy tym oczywiste, że w aktualnym stanie prawnym orzeczenie kary łącznej, nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 r. IV KK 70/16 Legalis Nr 1444864).

W ślad za Sądem pierwszej instancji wskazać należy, iż D. Z. został skazany za wiele przestępstw i to należących do różnego rodzaju. Są wśród nich czyny przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przeciwko działalności instytucji państwowych i samorządu terytorialnego, przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, jak też przeciwko zdrowiu i życiu oraz przeciwko wolności seksualnej i obyczajowości. Zwłaszcza zwrócić należy uwagę na skazanie przez Sąd Rejonowy Katowice Zachód w Katowicach w sprawie VIII K 761/12 za ostatni z wymienionych rodzajowo czyn z art. 198 kk, który zawiera w sobie znaczny ładunek pejoratywności i mimo, iż za ten czyn wymierzono skazanemu surową karę nie powstrzymało go to od popełnienia kolejnego ciężkiego przestępstwa. Prawidłowo zatem uznał Sąd I instancji, iż związek między większością przestępstw popełnionych przez skazanego jest luźny, a czasokres przestępczych działań skazanego rozciągnięty w latach. Sąd odwoławczy zważył, iż dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że miało ono miejsce na przestrzeni od 02.06.2012r. (VIII K 761/12) do 28.11.2015r. (II K 177/16). Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w pełni przychylił się do stanowiska Sądu I instancji, iż zarówno względem celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i związek przedmiotowo-podmiotowy oraz czasowo-przestrzenny zachodzący w przypadku wyroków podlegających łączeniu, absolutnie wykluczał zastosowanie wobec skazanego D. Z. zasady absorpcji, obligował natomiast do przyjęcia zasady mieszanej.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Rejonowy we właściwym stopniu wyważył okoliczności, które stawiają skazanego w pozytywnym świetle (obecnie obrana właściwa postawa życiowa, która ma odzwierciedlenie w treści wywiadu środowiskowego) oraz te, które stanowią dowód nagannej postawy, jaką prezentował D. Z.. Ogólnie pozytywny wydźwięk wywiadu środowiskowego jest jednak tylko jednym z czynników, jakie bierze się pod uwagę przy kształtowaniu kary łącznej w wyroku łącznym. Zważyć przy tym należy, że skazany jest dopiero w początkowej fazie kształtowania swej postawy w kierunku społecznie pożądanym norm prawnym i obyczajowym, co przecież nie niweluje negatywnego wydźwięku, jaki niesie za sobą dotychczasowa działalność przestępcza skazanego. Trafnie więc Sąd Rejonowy w kontekście wymiaru kary łącznej skazanego wskazał na okoliczność wielokrotnych skazań D. Z. i to za czyny różnorodnej natury, przy czym większość z tych czynów cechował wysoki stopień społecznej szkodliwości.

Zauważyć trzeba, iż Sąd Rejonowy mógł orzec karę łączną w granicach – od 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Także w przekonaniu Sądu Okręgowego – biorąc pod uwagę wszystkie

ustalone przez Sąd meriti okoliczności – wymierzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy, będzie adekwatną reakcją karną, a kara ta spełni w sposób wystarczający cel wychowawczy i zapobiegawczy, a także cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zatem wbrew twierdzeniu skarżącego, Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności rzutujących na wymiar orzeczonej wobec skazanego D. Z. łącznej kary pozbawienia wolności w kontekście art. 85 a kk. Sąd pierwszej instancji należycie bowiem ustalił i ocenił okoliczności podmiotowe dotyczące osoby sprawcy, jak również prawidłowo umotywowował rodzaj zaistniałego między przestępstwami związku podmiotowo-przedmiotowego mającego wpływ na wybór zasady kształtowania kary łącznej pozbawienia wolności.

Podsumowując - orzeczona kara łączna pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy skazanego i stopnia społecznej szkodliwości jego czynów oraz oddaje w należyty sposób natężenie jego kryminalnej działalności.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zwolnił skazanego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., kierując się jego trudną sytuacją finansową (skazany osiąga niskie dochody, z których utrzymuje małe dziecko oraz wspomaga finansowo matkę dziecka, która studiuje i obecnie nie świadczy zatrudnienia, pozostając na rencie po zmarłym ojcu).